

Ho perds tot

I els promets que segur, segur, segur que els hi tornaràs

Foto: jacinta lluch valero

Ho intentes dissimular tant com pots. T'inventes estratègies, com apuntar-te en un post-it que abans de marxar has de tancar els dos panys. Una alarma al mòbil que et recordi que has de tornar els dos llibres a la biblioteca, però que, sobretot, abans hauries de descobrir on els vas deixar abans-d'ahir. Que no sabries on mirar si quan hi fessis cap, amb Mario Benedetti i Miquel Martí i Pol entre les mans, el senyor de les ulleres i de la veu lenta et digués que tens una multa fins al juny.

Busques aliats. Fins i tot t'avances al que, com una fatalitat o una condemna, saps que tard o d'hora passarà. Escrus el nom i telèfon a tot allò que voldries recuperar: la cartera, el violí. És la teva manera de confiar en el món. Guardes ben endins la prova que la humanitat encara batega: el dia que algú et va trucar dient-te que al tren havia trobat una llibreta blava, amb nou números rere la portada, vas plorar.

Però encara ara voldries creure que pots canviar. Sobretot quan tornes a casa i remenes un calaix. I la mare i la germana primer et miren a tu amb desconfiança i després el mocador, o les sabates, o el paraigua amb la tristesa que provoquen els comiats. I els promets que segur, segur, segur que els hi tornaràs. Ni que sigui per orgull.

Saps que si tot d'una, per aquells misteris, el mocador o les sabates o el paraigua desapareixen, la feina serà doble: hauràs de refer el camí. Buscar pistes. Si he entrat a la cuina, i després he anat a l'habitació, no pot estar gaire lluny. Insinuaràs un: no heu vist, per casualitat? I et tornaran a dir: ho perds tot.

Encara sort que el que portes dins no ho pots perdre.